

„Ja. Naar du ikke er Præstens Søn, hvem er du saa?“

„Hvem jeg er? ... Jeg? ... Det kan jeg ikke sige dig. — Men skal vi mødes imorgen Aften i Voldstrædet, naar det er bleven mørkt?“

„Det kan vi jo gerne.“

Uden at agte nogen Fare havde han overskredet Bygrænsen og foer nu i fuld Fart videre nedad Nørregade. Han var dog ikke kommen langt, før en stor Skikkelse sprang frem fra et Gadehjørne og med et tordnende „Holdt“ huggede den krumme Ende af en Stok i Slæden. Den væltede og kastede det sammenslyngede Par ud i Sneen. Med et vildt Skrig flygtede Pgebarnet, medens Peter Andreas følte sig grebet af Ole Vægters kraftige Næve.

„Kom nu her, du Knægt! Jeg skal lære Jer Satans Drenger at holde Jav med Øvrigheden. Paa Raadstuen med ham! ... Ingen Snak! ... Hvem er du en forbandet Søn af?“

Peter Andreas forstod straks, at her maatte der Opfindsomhed til, om han skulde slippe ud af Klemmen. Hurtigt og ligesom aandeløs sagde han:

„Det var godt, jeg traf Dem, Vægter! Der er stort Slagsmaal deroppe mellem Drengene. Iversens store Læredreng har trukket Kniv. De maa skynde Dem, ... han er helt rasende.“

„Hvad er'et, han siger?“

„Ja, han har stukket Alfred ... Borgmesterens Søn. Bare han ikke er død. Han ligger deroppe i en stor Blodpøl.“

„Borgmesterens Søn!“ stønnede Vægteren og slap sit Tag.

„Jeg løber hen og siger det til Familjen og henter Doktor Carlsen,“ sagde Peter Andreas og greb hurtigt efter Slæderebet. Før Vægteren fik sig besindet, var han væk.

Klokken var bleven næsten tolv, da han, efter at have svunget sig over Naboens Plankeværk, krøb ind gennem det Forstuevindue, han ved sin Bortgang havde ladet staa paa Klem. Han havde trukket Støvlerne af sig ude i Sneen, og med forsigtige Skridt listede han henimod Loftstrappen. I det samme blev Døren til Studereværelset revent. Faderen stod foran ham med en Lampe i sin opløftede Haand.